

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00244/21-11

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako odvolací orgán příslušný podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl v souladu s § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád takto:

Rozhodnutí povinného subjektu **XXX**, XXXXXXXX, ze dne 13. 8. 2021 vydané pod č.j. XXXXXX o odmítnutí žádosti o informace ze dne 2. 12. 2020 žadatele **XXXXXXXX**, XXXXXX se **zrušuje a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Žadatel o informace XXXXXXXX (dále jen „žadatel“) požádal dne 2. 12. 2020 a 4. 12. 2020 XXXXXXXX, (dále jen „povinný subjekt“ nebo „povinný“) o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb.:

„...Konkrétně žádáme o poskytnutí informace, zda student Vaší fakulty v letech 2000–2005 XXXXXXXX

a) byl v průběhu studia Vaší fakulty podepsán jako autor či spoluautor nějaké více či méně odborné práce (např. SVOČ¹ a jiné),

b) pokud je odpověď na otázku ad a) kladná, prosím, poskytněte její název, datum, a údaje o případných spoluautorech.“

Ve druhé žádosti datované dnem 4. 12. 2020 žadatel požádal konkrétně o informaci:

„a) kdy byl přijat ke studiu Vaší fakulty,

b) jak bylo jeho studium ukončeno (úspěšným absolvováním státní závěrečné zkoušky, či jinak) a kdy se tak stalo.“

Povinný subjekt řízení o obou žádostech sloučil a rozhodl dne 17. 12. 2020 o odmítnutí žádosti.

¹ Studentská vědecká a odborná činnost

Rozhodnutí povinného subjektu bylo ze strany žadatele napadeno odvoláním ze dne 22. 12. 2020.

Povinný subjekt předložil napadené rozhodnutí ze dne 17. 12. 2020 spolu se spisovým materiálem Úřadu dne 13. 1. 2021 k rozhodnutí o podaném odvolání.

Úřad nejprve dne 28. 1. 2021 vyslovil svou nepřislušnost a věc postoupil Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy, které dne 1. 6. 2021 rozhodlo o své nepřislušnosti v části žádosti týkající se odvoláním napadeného výroku II.

Úřad dne 16. 6. 2021 napadené rozhodnutí ze dne 17. 12. 2020 v části dotazu podaného dne 2. 12. 2020, který zněl:

„a) byl v průběhu studia Vaší fakulty podepsán jako autor či spoluautor nějaké více či méně odborné práce (např. SVOČ a jiné), b) pokud je odpověď na otázku ad a) kladná, prosím, poskytněte její název, datum, a údaje o případných spoluautorech.“ zrušil a vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

Povinný subjekt vydal dne 7. 7. 2021 rozhodnutí, č.j. XXXXXXX, kterým žádost o poskytnutí výše uvedených informací odmítl.

Žadatel napadl rozhodnutí ze dne 7. 7. 2021 č.j. XXXXXX odvoláním ze dne 8. 7. 2021.

Úřad rozhodnutí povinného subjektu ze dne 7. 7. 2021, č.j. XXXXXX (dále také jen „rozhodnutí povinného subjektu“), zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu projednání, a to svým rozhodnutím ze dne 29. 7. 2021, č.j. UOOU-00244/21-9.

Povinný subjekt po novém projednání věci vydal dne 13. 8. 2021, č.j. XXXXX rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 2. 12. 2020 (dále také jen „napadené rozhodnutí“).

Žadatel napadl rozhodnutí odvoláním ze dne 25. 8. 2021. Povinný subjekt předložil napadené rozhodnutí spolu se spisovým materiálem Úřadu dne 14. 9. 2021 k rozhodnutí.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou znovu přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu, které mu bylo předloženo dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána i v rozsahu námitek uvedených žadatelem v podaném odvolání.

Úřad k otázce své příslušnosti k vedení odvolacího řízení na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti žadatele odkazuje na své předchozí rozhodnutí ze dne 16. 6. 2021, č.j. UOOU-00244/21-4.

III.

Povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí v části II. „K právní stránce“ v bodě 15. uvedl, že považuje rozhodnutí Úřadu ze dne 29. 7. 2021, čj. UOOU-00244/21-9 (dále také jen „zrušující rozhodnutí“) za nezákonné. Ke zrušení předchozího rozhodnutí povinného subjektu ze dne 7. 7. 2021, č. j. XXXX nebyl důvod, neboť toto rozhodnutí, jakož i řízení, které jej předcházelo, bylo v souladu s právními předpisy. Meritum věci spočívá v tom, že žadatel zjevně a prokazatelně nemá právo na žádné jím požadované informace týkající se bývalého studenta povinného subjektu – XXXXX, a to z důvodu zneužití práva na informace a šikanózního jednání ve vztahu k XXXXXX. Zrušující rozhodnutí Úřadu, a tím i zpochybnění této meritorní podstaty případu ze strany Úřadu, jakožto státního orgánu ve vztahu k veřejné vysoké škole, považuje povinný subjekt za nezákonný zásah státu (správního úřadu) do zákonem zaručeného práva veřejné vysoké školy (tj. povinného subjektu) na akademickou samosprávu, zejména podle § 4 písm. b) a § 6 odst. 1 písm. c), d) a f) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v platném znění (dále také jen „zákon č. 111/1998 Sb.“), neboť informace o studiu bývalých studentů veřejné vysoké školy (fakulty) patří do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy (fakulty). § 4 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb. uvádí, že mezi akademické svobody a práva patří *svoboda výuky spočívající především v její otevřenosti různým vědeckým názorům, vědeckým a výzkumným metodám a uměleckým směrům*, § 6 odst. 1 písm. c) citovaného zákona stanoví, že *do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří zejména tvorba a uskutečňování studijních programů*, písm. d) *zajišťování kvality vzdělávací, tvůrčí a s nimi souvisejících činností a vnitřní hodnocení kvality vzdělávací, tvůrčí a s nimi souvisejících činností vysoké školy*, písm. f) *rozhodování o právech a povinnostech studentů*. Argumentace citovanými ustanoveními míjí podstatu věci. V projednávaném případě se jedná o poskytnutí informací o bývalém studentovi povinného subjektu dle zákona č. 106/1999 Sb., nikoliv o tvorbu či uskutečňování studijních programů povinného subjektu či zajišťování kvality vzdělávání apod., jinými slovy, Úřad svým zrušujícím rozhodnutím nikterak nezasahuje do systému a podmínek vzdělávání povinného subjektu, jedná se zde o poskytnutí či odmítnutí informací specifikovaných v žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. Úřad je v případě veřejných vysokých škol pro účely zákona č. 106/1999 Sb. příslušným nadřízeným orgánem pro oblast poskytování informací vztahujících se k jejich samosprávné působnosti. Jestliže po pečlivém prozkoumání rozhodnutí povinného subjektu, jakož i řízení, které mu předcházelo, došel k závěru, že je v rozporu s právními předpisy, byl jeho postup de lege, když vydal zrušující rozhodnutí. Úřad tedy konal na základě působnosti, která mu byla svěřena zákonem č. 106/1999 Sb.

V bodě 16 napadeného rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že nesouhlasí s právními názory Úřadu uvedené ve zrušující rozhodnutí a dále se na tomto místě zabýval tím, že pokud by Úřad tímto rozhodnutím uložil povinnému subjektu dle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout požadované informace, je připraven podat proti Úřadu správní žalobu dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále také jen „zákon č. 150/2002 Sb.“) z důvodu zkrácení práva na samosprávu povinného subjektu. Úřad k danému konstatuje, že povinný subjekt má plnou autonomii ve využívání procesních institutů, včetně uvedené žaloby, nicméně, tato argumentace nemůže být považována za relevantní z hlediska odůvodnění odmítnutí poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb.

Do bodu 17 napadeného rozhodnutí vtělil povinný subjekt části 12. až 24 zrušujícího rozhodnutí. K těmto otázkám se již Úřad podrobně vyjádřil a vyslovil svůj právní názor, na základě kterého došel k závěru o nutnosti zrušení rozhodnutí povinného subjektu ze dne 7. 7.

2021, č.j. UKPF/457590/2020-5. Z uvedeného plyne, že povinný subjekt právní názor Úřadu nerespektoval, a i v novém rozhodnutí pouze zopakoval to, co již bylo jednou podrobena přezkumu a následně zrušeno, čímž porušil § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. „Právní úprava v § 90 odst. 1 písm. b) dodává, že v odůvodnění rozhodnutí je odvolací správní orgán povinen vyslovit právní názor, jímž je v dalším řízení správní orgán prvního stupně vázán a musí jej zohlednit.“ (POTĚŠIL, L. *Správní řád*, 2. vydání, 2020, 505 – 521 s).

V bodě 19 napadeného rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že nesouhlasí s názorem Úřadu, dle kterého mu Úřad vytkl, že nelze dovozovat, jaké informace žadatel chtěl nad rámec samotné žádosti, kdy je nutné, aby povinný subjekt vycházel z jejího textu a svým výkladem nevytvářel požadavky na poskytnutí informací, které žadatel sám neuvedl. Povinný subjekt totiž dovedl, že žadatel o informace jistě požadoval údaje o diplomové práci XXXXXX. Úřad opakuje, že to v textu žádosti uvedeno není. V napadeném rozhodnutí k této otázce povinný subjekt dále uvedl, že „V rámci studia na vysoké škole je diplomová práce zcela nepochybně tou nejvýznamnější „odbornou prací“, kterou student „v průběhu studia“ píše. Pokud tedy žadatelka požadovala výslovně informace o „odborné práci“ XXXXX v průběhu jeho studia na Právnické fakultě, žádala tím bez dalšího především o informace o diplomové práci. K jinému výkladovému závěru proto nelze z textu žádosti dospět. To je klíčová podstata tohoto aspektu žádosti a vše ostatní je zde již nerozhodné.“ Úřadu nezbývá než znovu zopakovat svůj již vyslovený právní názor o tom, že povinnému subjektu nepřísluší „přetvářet“ obsah žádosti žadatele, tím méně „ji překlenuvat svým výkladem“. Konkrétní případ postupu povinného subjektu, kdy překlenuje výkladem žádost o informace, lze vidět v bodu 17., pododstavci 17. napadeného rozhodnutí, kde povinný subjekt uvádí, že „...zdá se, že jí (myšleno žadateli) naopak spíše nejde o diplomovou práci a že informacemi o diplomové práci již disponuje; to by totiž diplomovou práci rovněž uvedla ve své žádosti jako příklad, když diplomová práce je ze studentských prací nejdůležitější, podstatně důležitější než práce SVOČ. Na druhou stranu však nelze z použité formulace „např. SVOČ a jiné“ korektně dovést, že žadatelce nemůže jít o diplomovou práci. XXXX tak rozsah žádosti vyložila tak, že žadatelka žádá o informace o práci SVOČ, diplomové práci, popřípadě též o jakékoli jiné „více či méně odborné práci“ XXXXX z doby jeho studia na XXXXX. Povinný subjekt zde nejdříve došel k závěru, že žadateli nejde o diplomovou práci (což je názor dle Úřadu správný), ale ve svých dalších úvahách dochází k tomu, že si vyložil žádost tak, že žadatel žádá i údaj o diplomové práci. Jak již Úřad uvedl, zákonem č. 106/1999 Sb. není aprobevaný přístup, který umožňuje povinnému subjektu jaksi dovozovat výkladem, co žadatel chtěl nebo nechtěl. Povinný subjekt musí vycházet z textu žádosti.

Jak je uvedeno ve zrušujícím rozhodnutí, pokud byla žádost dle názoru povinného subjektu nesrozumitelná, měl povinný subjekt zvolit postup v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a využít ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) a vyzvat žadatele k odstranění vad, které by bránily vyřízení žádosti.

K bodu 20 napadeného rozhodnutí je třeba uvést, že povinný subjekt nesprávně aplikoval právní předpis, tj. zákon č. 150/2002 Sb. Jím citované ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) se týká rozhodování soudu ve správním soudnictví bez nařízení jednání. Tento odkaz je v napadeném rozhodnutí uveden zcela nelogicky. Dále k závěru o zneužití práva, které bylo dle povinného subjektu řádně odůvodněno, Úřad uvádí, že se povinný subjekt omezil pouze na zopakování svých argumentů, které již uvedl ve zrušujícím rozhodnutí. Institutem zneužití práva ze zabýval Nejvyšší správní soud. V jeho rozsudku ze dne 26. února 2020, č.j. 4 As 385/2019-55 uvedl, že

nijak neprokázané možné zneužití informace ze strany žadatelky, tedy jakási domněnka, že vydanou informací by žadatelka mohla užít protiprávně, nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Naopak, právo na informace je právem politickým a využití poskytnutých informací v soutěži politických stran, např. v rámci předvolební kampaně, či ke kritice volených zástupců občanů v rámci veřejné diskuse je zcela legitimní a v souladu se smyslem a účelem práva na informace.... [27] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel neprokázal, že by žádost žalobkyně o informaci týkající se zápisu z jednání rady obce naplňovala charakter šikanózního jednání. Zdejší soud současně připomíná, že pokud se nepodaří zcela nepochybně dovodit, že žadatel svého práva skutečně zneužívá, je na místě postupovat ve prospěch žadatele a právo na informace mu neupírat (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2010, č. j. 1 As 54/2010-29). Úřad konstatuje, že v dané věci nebylo prokázáno zcela nepochybně, že žadatel svého práva skutečně zneužívá. Nelze učinit závěr o zneužití práva pouze z vyjádření dotčené osoby, tj. XXXXX, kterého se poskytnutí informací týká a z tvrzení žadatele, že „má důvodné pochybnosti, že XXXXXX...řádně složil státní závěrečné zkoušky, neboť jeho nynější přípisy jakožto XXXX v otázce právní kvality mnohdy postrádají elementární znalost předpisů trestního práva.“ Žadatel vyjádřil své pochybnosti, ze kterých nelze a priori dovozovat zneužívání práva. Co se týče četnosti žádostí, podnětů či stížností žadatelky, pak pouhá četnost žádostí neznamená zneužití práva. Stejně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4 As 385/2019-55 „Zneužití práva není založeno bez dalšího ani tím, že se jedná o 68 zápisů a celkem 300 stran textu. [25] Stejný závěr lze dovodit i z odborné literatury. Může se jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu paralyzovat množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty (např. v malých obcích, které nemají uvolněné obecní funkcionáře, může aktivita takového žadatele prakticky zastavit vyřizování jiných běžných agend), neúčelné podávání stížností podle § 16a v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě (nejde-li o případy, kdy je zjevné, že žadatel chce s informacemi dále elektronicky pracovat), bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací [srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 162/2014-63 (3276/2015 Sb. NSS), bod 54 odůvodnění] či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky (z judikatury typu kdo dne XY zametal nádvoří státního zámku MN apod.) (Viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. C. H. Beck, Praha, 2016, s. 751-835).“

V bodě 22 napadeného rozhodnutí se povinný subjekt vyjádřil tak, že výklad Úřadu § 68 odst. 2 správního řádu je nepřiměřeně extenzivní, když by znamenal, že správní orgán musí ve výrokové části uvést a vyjmenovat všechna zákonná ustanovení, které aplikoval. Dle názoru Úřadu musí výrok rozhodnutí odpovídat svému odůvodnění tak, aby nebylo vnitřně rozporné a bylo přezkoumatelné. Tyto aspekty nebyly splněny v rozhodnutí povinného subjektu ze dne 7. 7. 2021, proto mu byly tyto skutečnosti vytknuty. Je logické, že výrok rozhodnutí by měl obsahovat ta relevantní ustanovení, jejichž použití bude vysvětleno v odůvodnění. Není tedy nutné vkládat do výroku všechna ustanovení, která se nějakým dílčím způsobem podílela na tom, jak došel správní orgán k vyslovenému právnímu názoru. Povinný subjekt v závěru bodu 22 uvedl, že „XXXX nicméně nepovažovala za smysluplné se proti tomuto dílčímu právnímu názoru Úřadu vymezovat. Proto do výrokové části tohoto rozhodnutí doplnila i ustanovení § 8 odst. 1 a 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.“ Zde se opět jedná o odkaz na neexistující ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., když § 8 zákona č. 106/1999 Sb. byl zrušen.

V bodě 24 napadeného rozhodnutí povinný subjekt vyslovil právní názor, že dotčená osoba, tj. XXXXX, jehož se informační povinnost týká, je soukromou osobou, a tudíž povinný subjekt není povinen poskytnout informace, o které žadatel žádá. Zároveň však do napadeného rozhodnutí vtělil části svého rozhodnutí ze dne 7. 7. 2021, č.j. XXXXX, konkrétně body 12. až 24., kde v odstavci 14. dochází k závěru o tom, že nemůže požadované informace o XXXX, jako o veřejně činné osobě, poskytnout z důvodu § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., protože je žadatel požaduje k účelu, který je zjevně zneužitím práva na informace (bod 17., pododstavec 20 napadeného rozhodnutí), a na druhé straně v bodě 24. napadeného rozhodnutí uvádí, že nemůže požadované informace poskytnout, protože je to mimo rozsah § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., neboť informační zákon nemůže sloužit k získávání informací o soukromých osobách prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb. dotazem na veřejné instituce. I zde Úřad spatřuje rozpornost napadeného rozhodnutí.

K důvodu odmítnutí poskytnutí informací obsaženého v ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Úřad uvádí následující.

Pojem osobního údaje definuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (dále jen „GDPR“) v čl. 4 odst. 1.

Dle ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle ustanovení § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, a každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do jeho života. Ústavněprávní ochrana osobnosti, projevů osobní povahy, jakož i ochrana soukromí, je zakotvena v čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), který stanoví, že každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno s tím, že odstavec druhý tohoto článku stanoví, že každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Obecným principem práva na informace, který vyplývá z článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, a který je promítnut i do zákona č. 106/1999 Sb., je zpřístupňování v zásadě všech informací, které se vztahují k působnosti (činnosti) povinných subjektů s tím, že jakékoliv omezení tohoto přístupu, pokud má být ústavně konformní, musí být stanoveno zákonem (tzv. formální podmínka) a zároveň musí být „nezbytné“ (tzv. materiální podmínka), přičemž obě uvedené podmínky, tj. formální a materiální, vyplývají z článku 4 odst. 4 Listiny a ve vztahu k právu na informace také z článku 17 odst. 4 Listiny.

Tzv. formální podmínka pro omezení přístupu k informacím je zakotvena v ustanovení § 7 až § 11 zákona č. 106/1999 Sb., tedy vymezením tzv. zákonných důvodů pro neposkytnutí informace (případně ji lze nalézt i v jiných právních předpisech), která ruku v ruce jde s jasným požadavkem, aby každé takovéto omezení bylo učiněno správním rozhodnutím, tak tzv. materiální podmínka je vtělena do ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. v podobě příkazu restriktivní interpretace i aplikace zákonných důvodů pro omezení přístupu k informacím. Z výše uvedeného lze dovodit, že existují-li dva či více v zásadě rovnocenné výklady jednoho

ustanovení (omezujícího právo na informaci), je nutné volit ten, který toto právo co nejméně omezuje (hodnocení případného střetu s jiným ústavně zaručeným právem či chráněným statkem je až navazující činností, řešenou testem proporcionality). Ve skutečnosti se nejedná o nic jiného než o specifické „provedení“ testu proporcionality tak, jak jej uvádí judikatura Ústavního soudu, a to v případě poměrování střetu dvou ústavně zaručených práv (resp. v případě střetu základního práva či svobody s veřejným zájmem). Ústavní soud v mnoha nálezech (např. nejvýznamnější sp. zn. Pl. ÚS 4/94) zdůraznil tři hlediska (kritéria), na jejichž základě je řešen vzájemně si konkurující vztah dvou lidských práv či svobod (nebo takového práva a veřejného zájmu). První z nich je princip způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), dle něhož musí být příslušné opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se jedná o princip potřebnosti, dle něhož je povoleno použití pouze nejšetrnějšího – ve vztahu k dotčeným základním právům a svobodám – z více možných prostředků. A třetím principem je princip přiměřenosti (v užším smyslu), dle kterého újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli, tj. opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních (k výše uvedenému srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02; a také srov. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš; JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, str. 616 a násl.).

IV.

Úřad shledal odvolání důvodným. Úřad konstatuje, že povinný subjekt v rámci nového rozhodnutí při aplikaci § 8a zákona č. 106/1999 Sb., jako důvod pro odmítnutí žádosti opomněl uvést konkrétní správní úvahu v tom smyslu, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že dotčené a žadatelem požadované údaje požívají ochrany poskytnuté ustanovením § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Odborná literatura k § 8a zákona č. 106/1999 (k tomu srov. FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 400 až 401), uvádí: *„K poměrně hojným praktickým problémům patří dále otázka poskytování informací v případech, kdy žadatel žádá o informace vztahující se ke konkrétní fyzické osobě, která je žadateli známa (např. žádost o kopii nájemní smlouvy osoby X. Y., informace týkající se přestupku spáchaného osobou X. Y. apod.). V takových případech lze teoreticky veškeré požadované informace považovat za osobní údaje, neboť se vztahují ke konkrétnímu subjektu. S ohledem na tuto skutečnost pak může potenciálně dojít až k odmítnutí celé žádosti o informace, jelikož poskytnutím jakéhokoli údaje (byť i takového, který by v případě obecné žádosti o poskytnutí informací, jež není výslovně vztahována ke konkrétnímu subjektu, byl poskytnutelný) by došlo k zásahu do ochrany osobních údajů. Podle názoru autorů komentáře nicméně – navzdory velmi širokému zákonnému vymezení osobních údajů – nelze takto paušální závěr učinit a v praxi tedy bude vždy na místě zkoumat konkrétní okolnosti případu a případně s využitím testu veřejného zájmu (proporcionality) posoudit, zda je na místě odmítnutí celé žádosti, nebo naopak poskytnutí informace žadateli (a to zřejmě včetně osobních údajů dotčené osoby, které žadatel zná a uvádí je ve své žádosti). Nicméně i v případě, že se povinný subjekt rozhodne neposkytnout požadovanou informaci, musí zkoumat, zda některé z údajů, o něž je v žádosti týkající se konkrétní osoby žádáno, nespádají do kategorie údajů, kterým OchOsÚ nebo SvInf ochranu neposkytuje, resp. ji minimalizuje (viz § 5 odst. 2 OchOsÚ a § 8b a § 9 odst. 2 SvInf).“*

Povinný subjekt uvedl, že v projednávaném případě (bod 17., pododstavec 14. napadeného rozhodnutí) „Právo žadatelky na informace se v projednávaném případě střetává s právem XXXXX jakožto subjektu požadovaných informací na ochranu jeho soukromí, které je zaručeno v čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Informace, o jejichž poskytnutí žadatelka žádá ve své žádosti ze dne 2.12.2020, tj. informace o autorství, názvu a datu odborné práce XXXXX z doby jeho studia na Právnické fakultě, jsou „osobními údaji“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“). Střet uvedených práv při poskytování informací obsahujících osobní údaje řeší ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle § 8a odst. 1 tohoto zákona ve spojitosti s právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů, tj. s obecným nařízením o ochraně osobních údajů a navazujícím (adaptačním) zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), platí především zásada stanovená v čl. 6 odst. 1 písm. a) obecného nařízení o ochraně osobních údajů, podle níž povinný subjekt může poskytnout informace obsahující osobní údaje v zásadě jen se souhlasem subjektu údajů. Z této zásady pak obecné nařízení o ochraně osobních údajů stanoví v čl. 6 odst. 1 písm. b) až f) výjimky, kdy lze poskytnout osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů. V projednávaném případě je podstatná výjimka podle čl. 6 odst. 1 písm. c), tj. případ, kdy „zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se ... vztahuje na“ povinný subjekt jakožto správce údajů. Touto právní povinností je v projednávaném případě povinnost podle ustanovení odstavce 2 v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím: „Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“ ... „Bez tohoto souhlasu (subjektu údajů) je (osobní údaje) může (správce) zpracovávat, ... pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení“. Úřad však má za to, že § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. se v daném případě nepoužije (k tomuto závěru na jiném místě napadeného rozhodnutí došel i sám povinný subjekt – viz bod 17., pododstavec 19. napadeného rozhodnutí, byť ve výroku použil §8a odst. 2 jako důvod pro odmítnutí žádosti – zde je opět seznatelná rozpornost napadeného rozhodnutí – viz dále). Informace o tom, zda byl XXXX autorem více či méně odborné práce nelze subsumovat pod informace vypovídající o veřejné nebo úřední činnosti nebo o funkčním či pracovním zařazení XXXX jako XXXX dle § 8a odst. 2 citovaného zákona, byť, XXXX, jako XXXX, bezpochyby veřejně činnou osobou je. Odborná literatura mezi tyto informace řadí např. údaj o pracovním zařazení úředníka v organizační struktuře úřadu, náplň jím vykonávané veřejné činnosti, informace o přestupcích veřejně činných osob souvisejících s porušením zákona o střetu zájmů (rozsudek NSS č. j. 2 As 196/2014-28), informace o členství soudců v předlistopadové KSČ (viz NSS 3 As 3/2010-182), informace o kárně obviněném advokátovi a o jeho právním zástupci (rozsudek NSS 4 As 330/2018-67), informace obsažené v dokumentu, kterým bylo v pravomoci služebního funkcionáře GIBS vyřešeno nedodržování právní normy příslušníkem bezpečnostního sboru v trestní věci (rozsudek MS Praha 8 A 77/2018 - 61 - 64), informace o absolvování vzdělání v rozsahu nutném pro výkon určité veřejné funkce (k tomu srov. JELÍNKOVÁ, J.; TUHÁČEK, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. 2. vydání. Praha:Wolters Kluwer ČR, 2019, 104 s.)

Uvedené zdůvodnění odmítnutí informací dle § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. považuje Úřad za nedostatečné a zároveň nepřezkoumatelné. Úřad je toho názoru, že správní úvaha

vedoucí k odmítnutí poskytnutí požadovaných informací by měla být vztažena vždy ke každé jednotlivé požadované informaci samostatně, což se v posuzovaném případě nestalo. Úřad se domnívá, že je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat konkrétní okolnosti případu, případně s využitím testu veřejného zájmu (tzv. testu proporcionality) posoudit, zda některé z údajů poskytnout lze či nelze, přičemž teprve na základě všech dotčených indicií, je pak povinný subjekt schopen řádně o případném neposkytnutí žádaných informací rozhodnout. Zároveň by však konkrétní úvahy a důvody, které povinný subjekt k neposkytnutí dotčených informací (anonymizaci) vedly, měly být obsaženy v rozhodnutí, kterým poskytnutí žádaných informací, byť i jen částečně, odmítá, neboť v případě absence konkrétní správní úvahy ve vztahu k jednotlivě požadovaným informacím nebude nadřízený orgán schopen tyto důvody a závěry vedoucí k vydání napadeného rozhodnutí náležitě přezkoumat.

Napadené rozhodnutí obsahuje protichůdné závěry povinného subjektu a je vnitřně rozporné (k tomu srov. vyjádření Úřadu k bodu 24. napadeného rozhodnutí), jakož i nepřezkoumatelné. Povinný subjekt odmítl poskytnutí informací a uvedl ve výrokové části napadeného rozhodnutí ustanovení § 2 odst. 1, 8a odst. 1 a 2, § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Z citovaných paragrafů pouze § 8a zákona č. 106/1999 Sb. obsahuje zákonný důvod pro neposkytnutí informace. Nicméně, v bodu 17. pododstavci 19. napadeného rozhodnutí povinný subjekt dochází k závěru, že § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. se na daný případ neaplikuje. Úřad zde opět musí zkonstatovat vnitřní protichůdnost napadeného rozhodnutí, když výrok cituje § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. a odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak toto ustanovení popírá. Napadené rozhodnutí nespĺňuje požadavky kladené na správní rozhodnutí v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, neboť povinný nedostatečně zdůvodnil důvod odmítnutí poskytnutí informací. Povinný subjekt tedy postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu.

Při novém projednání žádosti povinný subjekt znovu posoudí možnost poskytnutí informací požadovaných žádostí a v případě (částečného) neposkytnutí požadovaných informací bude výrok rozhodnutí obsahovat zákonná ustanovení, dle nichž byla žádost (částečně) odmítnuta; rozhodnutí bude řádně a v souladu s výrokem odůvodněno, přičemž odůvodnění rozhodnutí bude obsahovat úvahy, kterými se povinný subjekt řídil při posuzování žádosti, jejichž součástí bude zhodnocení, zda je omezení práva na informace v daném případě legitimní. Rozhodnutí bude splňovat náležitosti stanovené ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, výrok rozhodnutí bude korespondovat s jeho odůvodněním.

Úřad na základě posouzení všech relevantních skutečností dospěl k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Z tohoto důvodu bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. V rámci odvolacího řízení nebylo možné vytýkané vady napravit. S ohledem na vytýkané vady rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

V.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 29. září 2021

JUDr. Simona Pavlová, Ph.D.
pověřená zastupováním
vedoucího odd. rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. XXXXXX
2. XXXXXX